

TRAMA I ESCRIPTURA

Fins a l'11 de novembre, a les sales d'exposicions del consell comarcal del Solsonès, a Solsona, els dissabtes, els diumenges i la resta de dies festius es pot visitar l'exposició Trama i Escriptura, de la menorquina Margarida Piera Vinent. El muntatge, acurat fins al darrer detall, encaixa a la perfecció en el marc gòtic on s'exposa, potser perquè totes les obres han estat creades entre el 2010 i el 2012, pensant precisament en aquest espai.

El visitant és acompanyat, en tot moment, per multitud de cites literàries (cal tenir present que Piera és llicenciada en Filologia Catalana i en Belles Arts) que van des de Sant Agustí fins a Virginia Woolf, passant per Víctor Català, Josep Palau i Fabre o Juan Eduardo Cirlot. La literatura dialoga amb un llenguatge plàstic que, al mateix temps, s'articula a partir dels signes de l'escriptura, perquè parteix de l'exploració de la grafia.

L'artista, a través de cinc sèries que vinculen les arts plàstiques i el llenguatge gràfic, construeix i dona forma a veritables poemes visuals que, en el fons, cerquen l'essència que tot creador té l'objectiu de mostrar en el buit de la pàgina –o de la tela, o de la làmina– en blanc. En les dues primeres sèries (“Trama i escriptura” i “Un espai que és una pàgina”) centenars de tires estampades amb procediments tradicionals com la litografia, la xilografia o el linòleum, s'entre-

creuen formant trames que fins i tot, en alguns casos, juguen amb les pròpies ombres. La tercera sèrie (“Llibre d'hores”) està formada per 24 peces úniques gravades amb punta seca i aiguatinta. I en el cas de les dues darreres sèries (“Habitacions”, la que parteix d'uns referents literaris més concrets, i “Una trama de tinta negra”) la tècnica utilitzada és l'estampa digital glicée.

De ben segur que un crític acreditat podria fer-ne una valoració tècnica molt més precisa i seria capaç de relacionar les obres de Margarida Piera amb el conjunt de les tendències contemporànies de l'art. Un servidor, en canvi, s'ha de limitar, modestament, a provar de transmetre les impressions subjectives –i, per tant, filtrades per la pròpia sensibilitat– que li produeix l'exposició.

I aquestes impressions són bones. Després de passar les obres exposades, un té la sensació que l'autora –l'artista– no pretén transmetre cap missatge d'àfan sobre res en concret, sinó senzillament presentar una mostra de la sensibilitat íntima amb què la seva ànima creadora –i creativa– és capaç d'omplir l'abisme que és una pàgina en blanc. Com diu el solsoní Pasqual Farràs en el pròleg del llibret que acompanya l'exposició: “Hi ha un espai que és una pàgina. No hi ha res, però hi cap tot, perquè el buit es dimensiona, creix, es transforma, atret per imatges que són correspondències”.

De reüll
per Llorenç Capdevila

